

SLOVENKA

Glasilo slovenskega ženstva

Št. 5.

V Trstu 27. februvarja 1897.

Letnik I.

Meseca marca praznuje se god teh-le slovanskih svetnikov: 17. Budimir. 22. Milojka. 29. Branivoj.

Gospici Adeli Z. v album.

Vihar besni čez morsko plan,

Penijo se valovi,

Oblak zagrinja jih teman,

Hrume, vrše gromovi!

Ob skalo bije ljuti val,

Buči, peni se, stoka —

Deklé pa tužno zre z obal,

Srce jadu mu poka.

Val vrača sam nazaj se spet; —

Kam n j e g a je odnesel?

Kje sreča si mladostnih let?

Tam blodi čoln brez vesel! —

* * *

Evo slike, jadne slike.

Take ne želim Ti jaz nikdar.

Srečno v varno pristanišče

Naj priplove dragi Ti veslar!

V.

Triglav.

Spisal idealist.

(Svršetek.)

(Ivan odgovarja Cirilu.)

Prijatelj!

Iz dna svoje prijateljske duše Ti čestitam, da si našel celo ljubezen! Bog živi Tebe in gdč. Franjo! Izvestno gledaš sedaj v življenje s povsem drugačnimi očmi, izvestno ima za Te sedaj ta svet povsem drugačno vrednost.

Življenje brez ljubezni, brez ženske je temen grob!

V naglici Ti sporočam, da sem sklenil nadaljevati svoje študije na Dunaju. Vzroka za ta sklep sta dva: prvič imam na dunajskem vseučilišču za svojo stroko več učnih sredstev — kar dve velikanski knjižnici! — drugič je prestavljen tjà moj strije, pri katerem bom imel i stanovanje i hrano...

Menda odpotujem že prihodnji teden.

Manica se je hotela pripravljati na izpit za meščanske šole. Nù, izbil sem ji to misel iz glave. Čemu naj bi se trudila s tem! Še eno leto, potem pa sva itak svoja. —

Naši meščani grozno zabavljajo radi mojega razmerja s to — „beraško šolmašterco“. Že dvakrat so me skušali pregovoriti, da bi se ločil. Nù, zaman! Namigovali so mi celó, da dobim prav gotovo B—čičevo Jelico in — čuj! — 40.000 gld. na roko, ali pa K—jevo Nežiko in trinadstropno hišo v Ljubljani. Jaz pa sem odklonil toliko prijaznost, dasi je i Jelica i Nežika lepša od moje Manice. Seveda tako izobrazena in tako blaga ni nobena! —

Mnogo mi dá opravila disertacija; vendar — upam — jo zvršim vsaj prihodnjega meseca. To je proketo delo! —

Piši mi kmalu zopet, priporoči me g. očetu in g. materi, ki me poznata po fotografiji; gospodični Franji pa povej, da me *mora* izvoliti na vsak način za svojega druga, ko pojdemo k Vajini poroki...

Na zdravje! — — —

Tvoj iskreni

Ivan.

V.

(Anton piše Ivanu.)

Dragi!

Sam vrag Te je menda zmotil, da si se zaletel na Dunaj! Če si prebil v tem žalostnem „mestu penzionistov“ tri prav vesela leta v najini družbi, mogel bi bil ostati vsaj še poslednje! Seveda — Ti si bil vedno grd egoist; za prijatelja se nisi zmenil dosti. Zlasti od tedaj, ko si se zazijal takó noro v tisto svojo šolmašterco —